

יאיר ניצני מרים גבה

דבר האישה

לרגל יום האישה הבינלאומי, גברת ניצני משתלטת על הטור: מה אני לא אוהבת באיש שאני מאוד אוהבת

איור: טל לזר

לפני ארבע שנים, ביום האישה הבינלאומי, הסיימה רעייתי לקחת פיקוד ולכתוב את הטור במקומי. אני זוכר את הטור ההוא היטב. הוא הוציא אותי די גבולי, שלא לומר בלתי נסבל. אבל התמודדתי.

בעיתון חשבו שארבע שנים הן זמן מספיק כדי שאשכח את ההשפלה ואפנה שוב את הכיסא לרעייתי, לרגל יום האישה. בהתחלה סירבתי, פחדתי מעוד עלבונות שיוטחו בי, שחור על גבי לבן. אבל אז הבנתי שלפעמים צריך לשים את האינטרסים האישיים בצד לטובת שיקולים נעלים יותר – כמו העובדה שככה יהיה לי שבוע של חופש מהטור, ובמקום לכתוב אוכל ללכת לראות שלושה סרטים בקור. לנוע. אז הרי היא לפניכם, הגברת הראשונה במלוא הדרה.

קוראות וקוראים יקרים,

בטור הקודם שבו נקראתי לרגל סיפורתי לכם מעט על החיים לצידו של בעלי היקר. זה היה טור מריה, במידה מסוימת, שניסה באופן עדין ולא קרבי מדי להעמיד עובדות על דיוקן, ולהביא לקדמת הבמה את המציאות העגומה שבעל הטור מנסה לייפות במשך שנים. חשבת לתומי שבעצם הבאת העובדות והצבתן מולו כמראה, אגרום אצלו לשינוי חיובי. אבל למען האמת, לא זו בלבד ששום דבר לא השתנה – חלק מהדברים אף החמירו.

לפני שאפרט מה אני לא אוהבת באיש שאני מאוד אוהבת, חשוב לי גם להראות את חצי הכוס המלאה – אם כי במקרה שלו, מדובר בכוס קטנה של אספרסו. בנסיבות המקילות ייאמר שהנאשם הינו גבר יחיד בבית של נשים, ואני יודעת שזה לא דבר קל. עבור אדם שכבר שנים מחד זיק בזוג אחד של מכנסי טרנינג דהויים ובזוג בודד של געלי ספורט, המשימה לחיות בבית אחד עם ארבע נשים גנדרניות ועם ארונות הבגדים והנעליים המתפקעים שלהן דומה לצמחוני שנאלץ לגור באטליו של חינאווי.

בנוסף, עבור מי שלא חפף ראש כבר יותר מ-30 שנה, מדפי השמפואים המלאים בבית הם כמו סדין ארום מול שור שנשרו לו הקרניים. לזכותו גם אפשר לומר שהוא אכן מוציא את הדואר מהתיבה פעמיים בשבוע, דואג לסטט השנתי של האוטו ומכין סנדוויץ' לילדה וקפה למיטה מדי בבוקר. אם כי את שני האחרונים הוא מלווה תמיד בהקשר בה ליומן הבוקר בטרנזיסטור ישן, בדיוק כפי שהיה עושה סבי עליו השלום.

בעלי בטוח, משום מה, שבי גלל שמדי פעם הוא מופיע בטלוויזיה, ובגלל שיש לו אחוז לא גדול של דם איטלקי, הוא גם נהנה מהיכולות הקור לינריות של חיים כהן. אבל האמת רחוקה מזה כמרחק מרק רגל ממרק מיסו. יכולות הביי

שול של האיש מוגבלות לביצים קשות ולחביתות (שגם בהן הוא לא בדיוק דוקטור שקשוקה), והכי קרוב לאיטליה שהוא הגיע זה להכין טוסט גבינה עקום כמו מגדל פיזה. כשהוא גולש לפעמים להכנת סלט ירקות, אני מביינה למה התכוונו כשאמרו שיצירתיות יותר יכולה להיות מגרעת גדולה. במקום להסתפק בסלט פשוט מהירקות הבסיסיים שהבאתי מהסופר – כמו מלפפונים, עגבניות, פטרוזיליה ובצל – האמן שבו יוצא החוצה, והוא מרגיש צורך להתחכם עם מרכיבים שלא קשורים לעניין, כמו צלפים, אורגנו, קרוטונים, גרעיני חמנית, שומשום, מרווה, ארוגולה או ריחן, שגורמים לי להצטער שאסף גרניט לא עושה ביקורי בית כדי לנווף באנשים פרטיים.

בעלי בטוח שבגלל שיש לו אחוז לא גדול של דם איטלקי, הוא גם נהנה מהיכולות הקולינריות של השף חיים כהן. אבל האמת רחוקה מזה כמרחק מרק רגל ממרק מיסו

אני צריכה ללכת על הצד ולקוות שהצעד הבא לא יגרום לכל השכונה להתעורר מרעש של אורגנית. היתרון היחיד במעמד הכוכבות שלו הוא שמדי פעם, בבתי קפה, המלצרית תניח לנו עוגת פירורים שהתיישנה להם במקרר ותגיד בחיוך "זה מאיתנו", והוא יתנפח מגאווה כאילו שלחו אותו ואותי עם רותם סלע ויעל גולדמן למלדיביים.

נהוג לומר שאין דבר יותר חשוב לאישה מגבר שמי צחיק אותה. זה בהחלט נכון, ויש לומר שאבי בנותי מצ' ליה לשעשע אותי, והרבה. אלא שאשמח אם יחדש מדי פעם את מלאי הבדיחות שלו, כי ככל שהוא מתבגר, כך הוא נוטה לחזור על אותה בדיחה שוב ושוב. לא פעם אני תוהה כיצד ייתכן שאני עדיין צוחקת מאותם סיפורים, אף ששמעתי אותם כבר מאות פעמים, ומה זה אומר עלי. בנוסף, מכיוון שהוא קורא לטור שלו "מרים גבה", הייתי שמחה אם היה דואג שאותן גבות מפורסמות יתנהגו בהתאם למעמדן הציבורי, יישארו מטופחות ומסודרות, ולא יפתחו אישיות עצמאית ויתפרצו לכל כיוון באופן חסר שליטה. בקיצור, במקום "מרים גבה", הייתי מתמקדת ב"מסדר גבה". הבנות שלנו אוהבות אותו מאוד, וזה ממלא את ליבי בשמחה ובאווירה, אם כי לעיתים אני תוהה מה הייתי עושה אם אחת מהן היתה מחליטה להמשיך את מורשת בית אמא ומודיעה לי שהיא עוברת לגור עם מוזיקאי שמבוגר ממנה בכמעט עשור, ועדיין לא בטוח מה הוא רוצה לעשות בחיים. צריך לומר ביושר שגם אני לא מושלמת, גם לי יש מגרעות, ומרים הגבה שלי דווקא מצליח לחיות עם רובן בשלום. הוא אוהב אותי ואת הבנות שלנו, מכבד את ההורים שלי, ומבין למה אני מתכוונת כמצמוץ עיניים שרק הוא קולט. הוא מסכים לכל השיגעונות שלי, כולל העובדה שכוסות הקפה שלנו הן רק עם פרחים.

לסיום, כפי שכבר אמרתי בעבר, למרות שהוא חושף את חיינו לעיני כל, ממציא לא פעם סיפורים שלקוחים מעולם הדמיון, מכנה אותי "הגברת הראשונה" כאילו מדובר במישהי מורמת מעם שחיה בבוורלי הילס והכירה באופן אישי את דילן מקיי, זצ"ל – בעלי הוא אבא ובעל טוב, אני שמחה ומאושרת בחלקי, והייתי בוחרת אותו מחדש ללא היסוס.

שתהיה לכולנו שנת אישה מאושרת.

yairn@israelhayom.co.il

ומגדל הכלים המתנשא לגובה, שהוא משאיר אחריו בתוך הכיור, לא היה מבייש מהנדרס או שף עם שלושה עוזרים ושלושה כוכבי מישלן.

במשך השנים נתקלתי בסוגים שונים של גברים. מצד אחד, יש את הרגישים והאינטלקטואלים, שיודעים לצטט מספר פילוסופיה, את המתחשבים, שיכסו את נשור תיהם בשמיכה כשהן נרדמות על הספה, ואת המעורכנים, שיידעו לקנות להן את הבגד המתאים על פי צו האופנה. מצד שני, יש את הקשוחים והספורטאים, אנשי הפיק"ניק והסיירת, שאולי פחות חזקים בדיבורים, אבל בעלי ידי זהב וזרועות פלדה. מרים הגבה שלי הוא אקומפלר יוצא דופן ולא שימושי במיוחד, שאין בו לא מזה ולא מזה. מצד אחד, יש לו שתי ידיים שמאליות בכל מה שקשור לתיקונים, אינסטלציה או חשמל. בכל פעם שמשוה מתקל"קל בבית, או כשסתם נשרפת נורה, הוא מזעיק בלחץ איש

מקצוע, כאילו הוא בפרסומת של גידי גוב עם סמי הכבאי. הוא מת'בלבל כשצריך לבנות אוהל, נלחץ כשצריך להחליף גלגל, ובהרכבת שידה של איקאה יוצא לו שרפרף. מאידך, הוא גם לא מטרוסקד סואל מעורכן ורגיש, לא מסור'גל לנהל שיחה על יחסים, נדרם בחנויות בגדים, מתבלבל בקניות בסופר, ולמרות שהוא מת על סרטי אקשן בלירה עם כל מיני גיבורים שמצילים את העולם – אם מישהו ינסה לגנוב לי את התיק ברחוב, סביר להניח שצ'אק נוריס שלנו יהפוך צ'יק צ'אק לגבר מפוחה, שמהנהן לגנב בראש שזה בסדר שייקח את התיק. כשהוא כבר עושה טובה ומסכים לראות איתי סרט רומנטי בטלוויזיה, הוא בוכה כל כך חזק שאי אפשר להתרכז בסרט.

נכון, חובבי להקת תיסלם יגידו שיש לי כוכב רוק בבית. אבל גם את זה צריך לשים בפרופורציות. החיים במחיצתו של מיק ג'אגר הבארי-שבעי לא זיכו אותי מעולם בשהייה במלונות פאר או בטיסה במטוסים פרטיים. רק במישהו שבגיל 60 מסרב להתבגר, ממלא את הבית באוסף פסי'נתרים ואורגנים ישנים עד כדי כך, שכדי להגיע למיטה